

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Felhívás tisztelt olvasóinkhoz.

Lapunk mai száma utolsó ebben az esztendőben s az év végén számot kell vetnünk magunkkal és míg egyrészt itt az ideje, hogy a lap kiadásából eredő mindenféle kötelezettségeinket kiegyenlitsük, másrészt elő kell készítenünk a jövő év költségvetését is.

Nyilvántartási könyveink tanúsítása szerint kétszázra rúg azoknak a száma, kik kisebb-nagyobb összegekkel hátralékban vannak s bár elismerőleg kell azokról nyilatkoznunk, kik ha már gonosz sorsuk és rossz anyagi viszonyaik következtében fizetési kötelezettségeiknek meg nem felelhettek, legalább ezt tudtunkra adták és a hátralékban maradás fölötti sajnálkozásukat kifejezve, ígéretet tettek, hogy tartozásukat a jövő év elejével letörleszteni fogják, mégis sajnálattal kell konstatálnunk, hogy kéro és intő szavunk a legnagyobb és taztozással legjobban megterhelt résznél süket fülekre talált s így nem tudjuk, hogy az illetőknél számithatunk-e még becsületbeli kötelezettségük teljesítésére.

Azzal, hogy valaki egy a nevére címzett sajtóterméket elfogad és — a mutatóvány szám kivételével — nem utasít vissza, önkényt magára vállalta a fizetési kötelezettséget is, miért is az illet méltán és jogosan számítottunk és számítunk olyanok közé, kik lapunkat továbbra is jártni óhajtnák, fölkerjük tehát mindazokat, kik továbbra pártolóink nem óhajtanak lenni, hogy a hozzájuk érkező lapot egyszerűen utasítsák vissza azzal a megjegyzéssel, hogy azt nem fogadják el. Ez által megkímélnek minket a fölösleges pósta és nyomda költségektől s magukat attól a kellemetlenségtől, hogy őket mind állandó hátralékosokat folyton integessük és nyilvántartásunkban vezessük.

Azoknál, kik egy negyedévet meghaladó hátralékkal vannak megterhelve, a lapot a mai számmal beszüntetjük és csak abban az esetben indítjuk meg újra, ha a hátralékukat befizették és kinyilatkoztatják, hogy a lapot továbbra is óhajtnák jártni.

Az előfizetés lejártának napjait minden egyes czimszalagra jegyezzük, hogy így mindenki tájékozva legyen s az új előfizetések és esetleg a hátralékok könnyebb beküldhetése céljából utalványlapokat mellékelünk, kérve egyuttal igen tisztelt hiveinket, hogy előfizetéseiket lehetőleg a jövő hó első napjaiban beküldeni sziveskedjenek.

Végre kérjük még hiveinket, hogy vállalatunkat továbbra is becses támogatásukban részesíteni s új hives toborzásával annak fölvirágzását előmozdítani sziveskedjenek.

Tisztelettel

az „Erdészeti Ujság“ kiadóhivatala.

Bucsu az ó esztendőtl.

Csöndesen ketyeg az óra ingája s minden ketytyenésével egy vékonyka hajszálnyit halad előre a mutató, olyan lassusággal, hogy a csigáé e mellett valóságos gyorsvonat számba megy; míg az óralapot körüljárja, egész kis örökkévalóság és mégis milyen hamar fogynak a percek, az órák, a napok! Alig hogy kiszabadultunk a bölcsöböl, — mintha csak pár nap előtt lett volna, úgy vannak szemünk előtt ifjuságunk örömteljes, gondmentes évei és ime, kezdenek már mutatkozni az első ősz hajszálak vagy pedig magosodni homlokunk és ránczokba zsugorodik az azelőtt tükörsima bőrünk. Jól mondja hallhatatlan Petőfink egyik versében, hogy a sors egyik kezével bölcsönket ringatja, a másikkal pedig már a szemfödöt készíti. Rövid az élet, hej, de hosszúak benne a napok!

Az ember, ha a sors gonosz helyzetbe is tette, szeret reménykedni egy jobb jövőben s ez a remény az, mely készíti fölvenni a harcot

saját sorsával s mely megedzi erejét a küzdelemhez. A remény az, a mely életet; vedd el az embertől az ő reményeit s életét vetted el, viszont kelts reményeket a sorsüldözöttben, a szerencsétlenben, ki már roskadozott az élet súlya alatt s visszaadod őt az életnek. A minden reménytől megfosztott ember élete nem élet többé, hanem csak élőködés, csak lassu átmenet az életből a halálba.

Vége felé hajlik ismét egy esztendő, még csak pár napi élete van hátra s itt az ideje, hogy rövid visszapillantást vessünk még rá, mielőtt végleg elbucsuznánk tőle.

Szomoru egy visszapillantás ez! Az 1898-as szám örök időkre gyászos emlékü marad kedves hazánkban, melyet annyi és olyan nagy csapás alig ért még valaha, mint ebben az évben.

Tűz, víz, égi háboru, vihar, jégeső egyaránt kitombolta magát sok ezer embertársunknak koldustarisznyát akasztva nyakába s midőn már roskadoztunk a sok súlyos csapás alatt, midőn már azt hittük, hogy talán megelégteli az irgalmatlan sors nehéz megpróbáltatásainkat, akkor jött a legnagyobb csapás, mely annyi mindenféle gonoszt szerencsésen túlélő hazánkat érhetette.

Egy emberi alakba bujtatott, az „ember” nevet nem érdemlő szörny gyilkos vasa járta át azt a szívet, melynek minden dobbanása

értünk vert, mely mindnyájunkat igaz szeretettel magába fogadott. Az a gyilkos nem egy, hanem sok millió szívet vert át!

Szegény boldogult Királynénk ott nyugszik már örökre szíve szerelmes magzatja mellett, neki nem fáj már a gyilkos seb, a mi szíveink azonban még mindig vérzenek s fognak vérzeni mindig, utolsó dobbanásukig.

Ennyi és ilyen borzasztó csapás után azt hittük, hogy maga a sors is megelégtelte már pusztító munkáját s könyörül szegény hazánkon.

Szó sincs róla!

Rége nagy csapások idején, melyek súlya alatt már-már veszni indult a hon, fiai egyetértően kezefogtak megmentésére s együtt küzdötték le a vést. Ma, bármerre tekintünk, gyászos visszavonás uralg s folytatja a romboló munkát tovább. Mintha csak ez akarna lenni végpusztulásunk esztendeje!

Vajjon lesz-e még valamikor jobb időnk is? Fölvirrad-e még egy jobb jövő hajnala?

Bizzunk abban, ki eddig is annyi bajon és veszedelmen segítette át szegény hazánkat, bizzunk a mi védasszonyunkban! Tehetjük ezt annál inkább, mert már társat is kapott a mi védangyalunkban, boldogult Királynénk szellemében!

Az erdészeti altiszti testületnek a sok baj és csapás mellett némi örömet is hozott ez az

TÁRCZA.

„Fiam, csak tapintatosan!”

Derék egy ember, gondos apa volt az én öregem, kinek egész élete abból állt, hogy gyermekeket nevelt, a sajátját is eleget, de annál többet a másét, lévén hivatására nézve Pestalozzi és Koménszky követője, vagyis szegény falusi tanító. Földi javakkal nem áldotta meg az ég s éltének számos esztendei nem voltak egyebek az egyiptomi sovány esztendők láncolatánál, úgy, hogy ha ezeket József álma szerint sovány tehenekre váltanók föl, akkora gulya kerekednék belőlük, milyennel még a hortobágyi pusztá sem igen dicsekedhetik. Ilyen sanyaru viszonyok között gyermekeire nem sok juss nézett s hogy majdan a nagy világban el ne tévelyedjenek, szellemiakkal igyekezett

pótolni náluk az anyagiakat, gondos nevelésben részesítvén őket. Hogy ezt miként végezte sokkalta ifjabb testvéreimnél, arról nincsen tudomásom, mert engem már akkor, midőn ők még kicsinyek voltak, sorsom a nagy világba vetett s azóta ott ring gyöngé sajkám az élet viharai által fölkorbácsolt hullámokon s bizony nem egyszer fölfordult volna már, ha nem sikerü kormányrúdját erős kezekkel megragadnom.

Az én nevelésemnél — jól emlékszem még — kettős rendszert követett, nagyon hasonlatos a kereskedelmi kettős könyvvitelhez, melynek egyik oldala a kellemeset, a másik a kellemetlent tartalmazza, a tudományt ugyanis hol fölülről, hol alulról igyekezett belém verni s úgy kísérletezett rajtam, akár csak Pasteur a szegény ártatlan házinyulakon.

A fölső nevelés rendszerével még csak meglettem volna elégedve s abból ragadt is rám ha nem is túlságosan sok, de mégis csak valami, de bezzeg az alsó! ezzel ugyan soha sem birtam megbarátkozni. A spanyoloknak akkor még birtokukban voltak ugyan

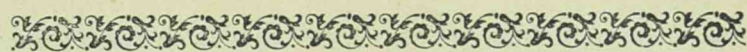
esztendő, bár az öröm nem teljes még, mert csak a nagy test egy kis részének adta meg a módot jövőjének biztosítására. Értjük itt az állami alkalmazottak egyesületét, melybe már eddig is számos kartársunk beiratkozott s alapos a remény, hogy rövid idő múltán alig marad egy is, ki attól visszahuzódnék.

Serkentésül szolgáljon ez azoknak a kartársainknak, kik állásuk mivoltánál fogva ebbe az egyesületbe be nem léphetnek s így annak jótéteményeit nem élvezhetik arra nézve, hogy ők is igyekezzenek mielőbb hasonló jótékony intézményt alapítani a maguk számára, hiszen nekik, kik és családjaik a nyugdíj jótéteményében szolgáltatadók részéről nem részesülnek, erre még nagyobb szükségük van, mint a kincstáriaknak, kik nyugdíjképesek.

És nem is kell ehez valami nagy dolog; egy kis lelkesedés, egy kis összetartás, áldozatkészség, támogatása annak, ki a cél elérésére küzd s az eredmény nem maradhat el.

Most pedig vegyünk búcsút az ó esztendőtlől s bocsássuk meg neki mindazt a rosszat, mit ránk hozott, abban az édes reményben, hogy utódja ha nem is egészben, de legalább részben kárpótolni fog az elmúlt csapásaiért.

Több szerencsét, boldogságot kívánunk kedves olvasóinknak az új esztendőben!

Kedvezmény az idősebbnek.

Az „állami alkalmazottak egyesülete” alapszabályai a 45 éves életkort meghaladottaknak az egyesületbe való beléphetését oly módon korlátozták, hogy az ilyenek csak bezárólag folyó évi december hó 5-ik napjáig lehessenek fölvehetők. A kincstári erdészeti altiszteknek bizonyos része csak később s ekkor is csak lapunk útján értesülhetett az egyesület létezéséről s mi magunk sem ismertethettük előbb, mert nem tudtunk róla s így még mindig számosan lehetnek olyanok, kik a 45 évet már meghaladták és az egyesületbe még mindig be nem léptek, pedig éppen ezek vannak hivatva a természet kérlelhetlen törvényei szerint leg hamarabb élvezni az egyesület áldásos üdümölcseit.

Belátta ezt az egyesület aradi fiókja s hogy segítsen a dolgon és még tovább is mód nyújtassék idősebb kartársainknak az egyesületbe, lépéseket tett a központnál, hogy a határidő a jövő év január hava jötödikéig meghosszabbíttassék s közbenjárását siker s koronázta, miből kifolyólag a következő figyelmeztetésnek közlésére kérte föl lapunk szerkesztőségét:

A „Magyar állami alkalmazottak” figyelmébe!

Miután az együletünkbe korkülönbség nélküli beiratkozás határideje e hó 5-én lejárt és azt tapasztaljuk, hogy a kartársak körében még igen sokan vannak, kik még be nem iratkoztak, ennél fogva fiókvezetőségünk előterjesztése folytán központi elnökségünk kizárólagosan megengedte, hogy a fölvételeket ilyen irányban 1899 évi január hó 5-ig eszközölhesse.

Ennek alapján felhívjuk mindazokat a kartársakat kik beiratkozni szándékoznak, hogy ebbeli szándékukat

a gyarmataik, de azokból a nádat a rossz közlekedés viszonyok miatt csak hosszadalmas és költséges úton lehetett szállítani, mely ezt a derék kereskedelmi cikket fölöttébb megdrágította s egy-egy spanyol nád valódi luxus cikk volt, melylyel csak a vagyonosabbak dicsekedhettek s porolhatták vele gyermekeik ruháit.

Atyám mint igaz hazafi és jó nemzetgazda erre a nemes célra honi gyártmányt használt, a kertünkben diszlett ciprus fa nem túlságosan zsenge hajtásait, ez által sokszor okot szolgáltatván nekem arra az embertelen óhajtásra, vajha sülyedett volna az egész Cyprus szigete minden rajta lévőekkel egyetemben a tenger mélységes fenekére, még mielőtt ezt a fáját, vagy ennek a kedves papáját elhozták volna róla. Sajnos, hogy akkoriban még nem voltam beavatva a klasszikus nyelvekbe s latin tudományom még csak a „hic gallus cantas” deklinációjáig terjedt, mert különben ciprus fánk árnyékában állva én is Horatiussal sóhajtottam volna föl: „ille et nefasto te posuit die, quicunque primus et sacrilega manu”, mi szabad magyar fordí-

tásban annyit tesz, hogy: „az is, ki első ide ültetett, szerencsétlen napon tette és szentségtörő kézzel”.

A Szentírás azt állítja ugyan, hogy „minden jó adomány fölülről érkezik”, én ennek az állításnak igazságát azonban kereken tagadom, mert hiszen atyám is rendesen fölülről lefelé suhintott s vigyen el engem az ördög, ha ez az adománya jó volt.

A fölső oktatásnál bölcs Salamon rendszerét követte s üdvös példabeszédekkel igyekezett a fogékony gyermekszívre hatni, közbe-közbe atyai jóindulattal biztatván: „tanulj tinó, ökor lesz belőled.”

Gyakran kaptam kisebb megbízásokat s ilyenkor mindig azzal a figyelmeztetéssel bocsátott utnak: fiam csak tapintatosan!” s ebbe a mondásába annyira beleélte magát, hogy midőn később a latin iskolákba adott, még a ládám tetejébe is azt írta s jaj lett volna nekem, ha azt hosszú tíz hónap múlva nem az ő kezeirásával írva hoztam volna vissza! Ez a szerencsétlen mondás, melynek igazi értelmét még ma sem tudom, annyira a vérembe ment, hogy évek múltán nem volt

fiókvezetőségünknel mint erre egyedül jogosítottnál levélbeli bejelentés útján eszközölni sziveskedjenek.

Kérjük továbbá mindazokat, kik már beiratkoztak és tagsági könyvüket még meg nem kapták, hogy legyenek szives türelemmel, mert pár nap lefolyása alatt azokat meg fogjuk küldeni. A késedelmet csakis a tömeges jelentkezés okozta, melynek következtében munkával túl vagyunk halmozva, e miatt azonban nem panaszkodunk, mert szívesen dolgozunk, csak legyen kiért. —

Ezekből kifolyólag ismételve kérjük a még be nem lépett összes kartársakat, hogy belépő szándékukat a jövő január hó 5-ig bejelenteni annál inkább ne mulasztásuk el, mert az ezen határidőn túl való beiratkozásoknál már orvosi bizonyítvánnyal lesznek kénytelenek egészségi állapotukat igazolni.

Levélbeni megkeresések Véber Péter fiókvezetőhöz (lakik: Arad, lyceumi épület) lesznek intézendők.

Az aradi fiókvezetőség nevében:

Gál József
ellenőr.

Véber Péter
fiókvezető.

LEVELEZÉS.

Selmecz, 1898. november 27.

Tekintetes szerkesztő ur!

Gyakran megesik, hogy az ember olvasás közben olyan dolgokra akad, melyek minket erdész embereket főltöbbször érdekelnek s így érdemes lenne azokat lapunk hasábjain közzé tenni, mi a mig egyrészt lapunk érdekességét nagy mértékben növelné, másrészt hasznos tanulságul szolgálna az olvasóknak.

olyan tárgy, mely mellett a nélkül tudtam volna elmenni, hogy meg nem tapintottam volna.

A sok tapogatásban tapintási érzékem annyira kifejlődött, mintha csak a vakok intézetében nevelkedtem volna s minden dicsekvés nélkül bátran elmondhatom magamról, hogy ma is „tapintatos” ember vagyok.

A gyakorlott muzsikusz a legnagyobb sötétségben is megmondja, húsz vagy két fillérest nyomtak-e a markába, a mézszáros tapintással becsüli meg a lábas jószág súlyát; én mindezeket túlszárnyaltam s annyira vittem, hogy például bármely kisasszonynak csak az álla hegyére kell tennem a mutató ujjam hegyét s rögtön matematikai pontossággal megmondom, hány éves vagy hogy szeretne-e férjhez menni. Az utóbbi ugyan nem nagy mesterség, mert — Tisza Kálmán szavaival élve — szent meggyőződéseim szerint olyan leány, a mely férjhez menni nem akarna, talán az egész föld kerekén nincs s valamennyinek legkedvesebb zoltára az, melyet nem szent Dávid szerzett s melynek kezdete szól imígyen:

Ilyen érdekes dolgot találtam én is a világ legmagasabb fájáról, melyet ime szószerint közlök:

A világ legmagasabb fája.

A tapasztalat bizonyossága szerint: minél nagyobb a földrész, annál magasabbak a hegységei. Ázsia, a népek bölcsője, a legnagyobb és csakugyan Ázsiában van a föld legmagasabb pontja: a 8842 méter magas Garriszankár vagy a Mount-Everest. Ausztrália a legkisebb, ezért az ő legmagasabb hegyesuce, a Mount-Cosciusco, Uj-Dél-Walesben, csak 2233 méteres. És így nagyság szerint. Amerikának, a mely nagyságra mindjárt Ázsia után jó, a 6970 méteres Akonkagua a legmagasabb pontja, Áfrikáé a 6000 méter magas Kilimandzsáró s Európáé a 4810 méter magas Mont-blanc. Ám éppen a megfordítottja áll ennek a fákra nézve. Éppen a legkisebb földrész, Ausztrália az a melynek a legmagasabbra nőző fája van: az eukaliptusz fa. Mint ennek a csodás kis világ résznek a legtöbb állata és növénye, az eukaliptusz fa is kihalófélben van és nagy ritkaság. A közepes magassága 156 méter, de megnő 160-ra is. Az egy Eiffel-tornyot kivéve, nincs a földön építmény, a mely magasabb volna az eukaliptusz fánál. Mutatja ezt a következő kis táblázat:

Az eukaliptusz fa magassága . . .	156 méter
A kölni dómé	155 méter
A Kheopsz piramisé	151 méter
Az anversi székesegyházé . . .	149 méter
A straszburgi dómé	147 méter
A bécsi Szt.-István templomé . .	143 méter
A római Szent-István bazilikáé .	137 méter
A freiburgi dómé	120 méter
A londoni Szent-Pál templomé .	113 méter
A milánói dómé	112 méter
A kecskeméti nagytemplomé . .	72 méter

„Asszony, asszony az akarok lenni!”

Hogy a többi tudományokban haladtam-e ennyire vagy valamennyire, azt megbírálni ismert szerénységgem tiltja s inkább másokra bízom, elég annyit megjegyezni, hogy a tinó tanult s így tisztelt olvasóim könnyen elképzelhetik, hogy mi lett belőle.

Vajjon legény éveimben követtem-e el léhaságokat, már nem emlékszen tisztán, de kellett valaminek lenni a dologban, mert egyszer csak azt mondja az atyám:

— Itt az ideje fiam, hogy a becsületes emberek sorába lépj.

Mi a tatár? hát eddig a gazemberek sorában lettem volna? Nem értettem el a czélzást s nyilván nagyon bamba areztot vághattam hozzá, mert atyám szükségesnek látta megmagyarázni, hogy mit tesz az „becsületes emberek sorába lépni”.

— Bizon fiam, neked meg kell házasodnod; elég vén kamasz vagy már hozzá.

— Osztan mi az ördögöt csináljak én az asz-

Ebből kitűnik, hogy ha a kecskeméti nagytemplom tornyát még egyszer fölrahnák a saját hegyibe, akkor sem volna magasabb az eukaliptusz fánál.

Óhajtható lenne, hogy mások is vennének maguknak fáradságot az általuk fölfedezett hasznos dolgokat lapunkban közzétenni. Szakunk tere oly tág, hogy abban mindig lehet valami újat és érdekeset találni.

A szerkesztő urnak igaz hive

Hraskó József
h. faraktárör.

Nagyfűlőpiérdő 1898 december 18

Tekintetes szerkesztő ur!

A védkerületemben múlt hó 15-én megtartott hajtóvadászaton, melyen 5 puskás és 37 hajtó vett részt, összesen 15 nyúl esett melyekből nagyságos Dessewfy Aurél ur 3, tek. Bartha István ur 2, és Szentkirályi Tivadar, valamint X. honvéd főhadnagy urak 9 darabot ejtettek (ebből egyet közösen), míg jómagam csak egyet, mert több nem került puskám csőve elé.

A nap folyamán hét hajtást rendeztem s ezek közül a két elsőben nem esett vad. A további öt hajtásban mindig voltak őzek is, szám szerint 3—4, de ezek a hajtók vonalán szerencsésen vissza váltottak s lövésre egy sem került.

Ujabb hatóvadászatot a folyó hó 11-én rendeztem, mely az előbbinél aránylag sokkal sikeresebb volt, mert ebben daczára annak, hogy csak hárman voltunk puskások 10 hajtóval, 11 darab nyulat, egy őzet és egy rókát terítettünk le.

Ez a vadászat eleinte kedvezőtlen kimenetelűnek mutatkozott, a mennyiben az első hajtás teljesen ered-

ménytelen volt s a két vadásztárs egészen lehangolt volt, csak az én vigasztalásom tartotta bennünk a lelket. Jó szerencse, hogy jóvendőmondásom bevált; a szép hatos őzbakot a legutolsó hajtásban én voltam szerencsés leteríteni s az előbbieken két nyulat ejtettem, míg a többi vad D. A. és X. főhadnagy urra esett.

Az egész vadászatnál az volt a legszebb, hogy egyetlen duplázás sem történt s hibás lövés csak három esett, mindegyik puskás részéről egy-egy. A hajtók fizetése mindkét vadászaton 30—40 kr. között váltakozott. Legközelebbi vadászatunk lefolyását és eredményét a szerkesztő ur szíves engedelmével annak idején közölni fogom.

A védkerületemben alkalmazott favágók közül ketten, nevezetesen Fagyal L. és Mennyhárt J. H. V. pércsi lakosok a szomszédos határra, az úgynevezett „szenyesi“ pusztára rándultak át folyó hó 13-án azzal a szándékkal, hogy az ott levő nagy dohánypajtából egy kis füstölni valót, — nem egészen egyenes úton — szerezzenek maguknak. Fáradozásukat siker koronázta, mert csakhamar 19 kilonyi csomózott dohánynyal indultak útnak a hodálytól, szerencsétlenségükre azonban a pajta őre észrevette őket s rájuk kiáltott: állj! ki vagy?! s bár déli 12 óra és így, fényes nappal s a tanyabeli cselédség is mind ott volt kéznél és a tolvajokat könnyen megfoghatták volna, az őr mégis tüzet adott fegyveréből s a lövésből Fagyal Lajos bal talpába 5 szem sörét furódott, ezen kívül még az összecsődült cselédség tisztességesen el is agyabugyálta őket. Most itt bánkódnak tettük fölött az erdőn épített léczka kunyhóban. Tettüket — mint állítják — részegségben követték el, csak amúgy legényeskedésből, mi annál inkább hihető, mert a meglőtt talpu „ipse“ nem is szokott dohányozni s úgy látszik, most akarta először megpróbálni s akkor is szerencsétlenségére.

szonnyal? Nem értek én a házaselethez, nem tanították azt az iskolában nekem.

— Ne félj semmit, fiam, majd rá tanít az asszony. Választottam már én számodra egy derék leányzót, csak igyekezz járatossá lenni a házhoz s megkedveltetni magadat, s ha látod, hogy szívesen lát, ne sokat teketóriázz, hanem kérd meg. Csak tapintatosan!

Nem akartam kedvét szegni az öregnek, hát csak rászántam fejemet a nyaktörő vállalkozásra, melyről ugyan csak később tudtam meg, hogy ilyen, látván, hogy hány embertársam szegi nyakát benne. Már a legközelebbi napok egyikén szépen kicsipve, kinyalva mentem a kijelölt családhoz háztűz — nézni.

Nagy meglepedésemre igen szívesen fogadtak úgy a szülők, mint a leányka s az első csakhamar magunkra is hagytak, nyilván alkalmat akarván nyújtani a megnyilatkozásra. A jóvendőbelim — mert már biztosan annak tekintettem — gyönyörű karsu teremtes volt, szép kerek, telt idomokkal, hogy a festő sem festhetne szebbet.

Első volt, a mi eszembe jutott, öregem figyelmeztetése: „fiam, csak tapintatosan!“ No erre itt a szép alkalom. Nem teketóriáztam sokat, hanem kedvemre átöleltem az aranyost s hirtelenében úgy megtapogattam, hogy no! Bizton vártam, hogy erre nyakamba borul s összevissza csókol s csak elbámultam, mikor e helyett sirva fakadt s erővel kibontakozva ölelésemből kirohant. No, itt nincs sok keresni valóm többé — gondoltam s óvatosan, mint a tolvaj, kisurrantam az ajtón minden bucsuvétel nélkül s rohantam haza.

— Nos, hogy állunk? — volt első kérdése atyámnak

— Hát hogy állnánk? sehogy — szoltam boszusan.

— Talán nem voltál eléggé tapintatos, kedves fiam? —

— Ej, dehogy nem, — feleltem s elbeszéltem az egészet töviről hegyire.

— No hiszen szép egy komédiát csináltál, — véli az öreg, — de úgy van az, ha nem tanulunk eleget az iskolákban! Hányszor mondtam, hogy „tanulj tinó...“

— Nos, és hát mi lett belőlem?

A szerkesztő urnak és lapunkat olvasó tisztelt kar-
társaimnak boldog ünnepeket és újévet kívánva maradtam
igaz hive

Bodó László, közs. erdőőr.

Különfélék.

A modern Don Juan. A new-yorki férfivilág most irigykedve foglalkozik annak a gentlemannak a dolgaival, a kiről kiderült, hogy eddig nem kevesebb, mint 63 felesége volt. Ezt a figyelemreméltó rekordot a modern Don Juan az utolsó 13 év alatt érte el s az a legfurcsább az egészben, hogy akkor kezdődött a karrierje, a mikor elmúlt már negyven éves. Hogy mivel hódította meg az asszonyokat, azt igazán nehéz elképzelni, mert éppenséggel nem ellenállhatatlan jelenség. Az arczszíne fakó és tisztátlan, a haja, a mely vörös volt, most szürke s már erősen megritkult, a termete alacsony, szögletes és sovány. A mesés kinccseivel is felette nehezen csavarhatta el az asszonyvilág fejét, mert nagyon szűken jutott neki a silány anyagi javakból. Mindennek dacára olyan sikere volt a művelt és vagyonos asszonyoknál és leányoknál, hogy egy hóban néha kétszer is megházasodott. Nagyon különös az volt a dolgában, hogy ő forszírozta mindig az egyházi áldást. De a milyen gyorsan szerelmes lett, éppen olyan hamar ki is ábrándult a feleségeiből. Rendesen két hétig tartottak a mézes hetei, a melyek után azzal az ürügygel, hogy el kell utaznia, eltűnt. Feltűnő, hogy ez az ember, a ki egy asszony mellett legfeljebb másfél hónapig tartott ki, az első feleségével, akit 22 éves korában vett el, 18 évig élt boldog házasságban. Ez a yankee, aki formális házassági betegségben szenvedett, úgy látszik, éppen olyan titokszerű magikus hatalommal rendelkezett az asszonyi lélek felett, mint Vilkes John, II. Károly angol király idejének hírhedt nőcsábítója, a ki az ormótlan termete és csuf arcza dacára annyira értette az asszonyhódítás művészetét, hogy dicsekvés nélkül mondogatta el: „Csak egy félórát adjatok hozzá, s én Anglia legszebb férfiát legyőzőm abban a küzdelemben, a melynek egy asszony szerelmének a megnyerése a célja.”

Érdekes medve-vadászat. Andrássy Dénes gróf betléri uradalmaiban érdekes hajtóvadászatok voltak melyeknek fináléját egy medve-vadászat képezte. A vendégek közül Fürstenberg gróf Berlinből nem utazott el a főuri vadásztársaság tagjaival, hanem a vadászur híztatására itt maradt — medvelesre. A 62 éves teliver vadász nem riadt vissza a vadászat e nemével járó kellemtelenségektől s vállalkozását siker koronázta. Egy csü-

törtökön délután ment ki először Dénes Géza uradalmi erdőfelügyelővel a Kratky völgyben kitett hus mellett levő magas állásra, de a folyton tartó nagy köd miatt eredménytelenül. Pénteken már délután 4 órakor fenn ültek a magas álláson s a hold csak fél tíz óra tájban kezdett mutatkozni az égboltozaton. A mint a kitett hus környéke ki lett világítva, öt medve volt látható a körül. Egy hatalmas mackó ropogtatta a csontokat, a többi négy tisztas távolból nézte a lakomát, mert a mint egyik-másik a lóhushoz közeledett, azt az óriás haragos morgással és fenyegető mozdulattal riasztotta el. Egy óránál tovább bámulta ezt az érdekes és izgató jelenetet Fürstenberg gróf, majd a midőn nyugodtan célba vehette a hatalmas állatot, eldőrdült fegyvere s a medve fájdalmas ordítást hallatva összerogyott. A medve megsebesülési helyén másnap reggel tenyérnyi hájat találtak az átlótt állatból, mely innen a néhány lépesnyire alább fekvő patakba vándorolt, onnan pedig a sűrűségbe húzódoit kilehelni párját. Mikorára tehát e sorok napvilágot látnak, az ottani medvék egyik leghatalmasabb példányának bőre már ott lesz a Rajna vidékén, a bátor és kitartó vadász birtokában. Dénes Géza véleménye szerint ez az óriási medve az, a mely tavaly Styaranka erdőört kivégezte.

A király és a koldusasszony. A buziási hadgyakorlatok alkalmával történt, hogy egy kis fiu éppen akkor termett a király elé, mikor lakostályaiba akart belépni. A kis fiu édes anyjának, Vogl Teréz bakóvári koldusasszonynak kérvényét adta át, amelyben segélyért esedezik a felséges urtól. A kis 5 éves fiúcskát majd hogy le nem tartóztatták az udvari zsandárok, de kérésének mégis eredménye lett. Most kapta meg a szegény koldusasszony a kabinetiroda értesítését, hogy a király havonkénti 15 forint kegyelemdíjat szavaztatott meg neki.

Soknejűség. Egy török újságíró a minap a soknejűségnek ezt a a kedves, gáláns, mindenestre eredeti definícióját adta:

— Önök csodálkoznak, hogy nekünk több feleségünk van? Tiszta bor. Ha például itt Budapesten önnek átnyujtanak egy kosarat tele illatos virággal: mit tesz ön? Kivesz a kosárból egy szál virágot. Látta, mi ott lenn Törökországban kivesszük a kosárból valamennyi virágot. Nekünk jobb az izlésünk, ennyi az egész . . .

A magyar gazdasági szakirodalom jelesebb termékeinek jegyzéke 1860—1898. összeállította Vitéz A. gazd.-szakirodalmi könyvkereskedő Kassán, főutca 75, szám. Csaknem minden 2 évben fáradságot és költséget nem kímélve összeállít fent nevezett czég, egy az olvasóközönségnek megbecsülhetlen gazdasági szakirodalmi jegyzéket szakok szerint csoportosítva; a ki ezen jegyzékeket figyelemmel kíséri, bizonytal arra a meggyőződésre jutott, hogy az újabb irodalmat ott teljesen, a régebbi irodalomból pedig azokat, a melyek még beszerezhetők, benne találja, ezuttal az összes gazd.-lapok és folyóiratokkal gyarapodott és pedig szintén szakok szerint beosztva és végül együtvéve is benne vannak, ez által az érdeklődők minden csoportnál ott találják az illető lapokat és folyóiratokat. Fenti czég kizárólag a gazd.-szakirodalom terjesztésével és kiadásával (ügyszólván egyedül hazánkban) foglalkozik szakszerűen s bizonyára abban fogja fáradságának jutalmát látni, ha olvasó közönségünk minél nagyobb mértékben rendeli tőle a gazdasági könyveket. A jegyzék bárkinek egyszeri megkeresésre ingyen és bérmentve rendelkezésére áll.

— Bizon fiam nem ökör, hanem — számár!
No majd keritek én neked feleséget, hozzád alkalmasat, okosat.

Kerített is, de bezzeg, nem nagy öröömre, mert ez után az lett tapintatos és csak a hátam tudná elmesélni, hányszor tapogatott meg már eddig.

SEBES-SZÁSZ.

Illatszergyártás Franciaországban. Franciaországnak Alpes-Maritimes megyéjében a legtöbb illatszert gyártják. Hogy milyen nagymennyiségű virág fogy el e célra, mutatja a következő kis statisztika: Parfümgyártásra elfogy évenként átlag 2 millió kiló rózsza, harmadfél millió narancsvirág, 200 000 kiló jázmin, 150.000 kiló kassziavirág, 150.000 kiló tubarózsa, 200.000 kiló ibolya. A virág átlagos eladási ára kilónként: ibolya és kasszia 4 frank, tubarózsa 3 frank, jázmin $2\frac{1}{2}$ frank, narancsvirág 70 szantim, rózsza 65 szantim. Egy kis bokor ibolya 20 gram virágot tud adni, egy narancsfa 10 kilót. Egy kiló virágesszencia előállításához szükséges 1000 kiló narancsvirág, vagyis mintegy 1,200 000 virágbimbó. Egy kiló rózszaesszenciához 16.000 kiló rózsza, vagyis közel 5 millió virágbimbó kell. Az Alpes-Maritimes megye illatszergyártásának évenként 15 millió frank az átlagértéke.

Az ideai télről. Falb tudós kijelentései daczára mindinkább általánossá lesz az a meggyőződés, hogy nagyon enyhe téle van az idén kilátásunk. Erre mutat az a nagy légenyhülés is, a mely az utóbbi időben beállott. A szapora másodvirágzások is arra az okra vezethetők vissza, hogy az idén hiányoztak az őszi viharok s a hőmérsék egyszer sem szállott alá arra a fokra, mely ebben az időszakban normális volna. Októberben például nem volt három foknál nagyobb hideg, míg más években rendszerint — 0-8 fokra állott a hőmérő. Ez az idő a tapasztalatok szerint olyan enyhe decembernek az előhírnöke, a milyen 1880 óta nem volt, a mikor már ebben a téli hónapban is 10 fok a fagyponthoz fölött volt a leghidegebb idő. Hogy az idén is erre várhatunk, azt még abból a körülményből is következtetik, hogy az atlanti depressziók, a melyek ebben az időben rendszeren átvonulnak Anglia felett s a brit szigetek ismeretes lágy téliklimáját okozzák, most inkább kelet felé, Európának húzódnak. Szóval, az idén a korcsolyázók alighanem keveset csörtetik az Andrassy-uton a fényes szerszámaikat.

A köd áldozata. E hó 2-án délután olyan sűrű köd ereszkedett le a fővárosra, hogy szinte lehetetlenné tette a közlekedést. Este felé már három lépésre nem láttak maguk elé az utcán járók s még a villamos kocsik lámpái sem bírtak áttörni a megsűrűsödött párázatokon. Ez a köd nagy szerencsétlenségnek is volt az okozója. Este 10 órakor sebes vágatással közeledett az Árpád-utczán át a Rudolf-rakpart felé a 806. számú egyfogatu bérkocsi. Az őrt álló rendőr reá kiáltott, mert a kocsi épp a Duna szélére ért, de már későn. A következő perczben a kocsi a Dunába zuhant. A kocsis rémült segélykiáltására elősiettek a rendőrök, a kik a hajósok és a tűzoltók segítségével a lovat s az összetört kocsit, a mely egy uszályhajó s a part között esett a folyamba, emelő daruval kihúzták a sekély vízből, a kocsis azonban nyomtalanul eltűnt. Csak a kalapját találták meg. A kocsis személyazonosságát eddig nem sikerült megállapítani.

Tolvajfogó szekrény. Hochenelbe csehországi városban egy hirhedt betörő került elég különös módon a rendőrség fogságába. A huszonnyolc éves Novotny Ferenc a ki betörés miatt már többször volt büntetve és legutóbb hét esztendeig ült fegyházban, a minap belopódzott Cernim-Morzin gróf uradalmi hivatalába és ott feszítő ruddal föl akarta törni a Wertheim-kasszát, melyben ötvenezer forint készpénz volt. Három órai munka után jobb karja vigyázatlanságból egy kifeszített résbe került és nem tudta többé kihuzni; meg volt

fogva. Minél jobban iparkodott karját kirántani, annál inkább megdagadt az. Másnap reggel, mikor a hivatalnokok bejöttek, ott találták a jajgató, nyöszörgő foglyot. Miután kiszabadították kellemetlen helyzetéből, átadták a rendőrségnek. Karja, bár sebe külsőleg begyógyult, képtelen mindenféle munkára és így alig üzheti tovább foglalkozását. Két évi fegyházra ítélték s büntetését azonnal megkezdi, mihelyt a kórházból kikerül.

Pályadij. A „Magyar Fakereskedő” szerkesztősége egy fakivitelt közelről érintő tárgyra 150 koronás pályadijat tűzött ki. A pályakérdés az, hogy mily módon lehetne az amerikai tölgyfaversenyt leküzdeni és a magyar tölgyfa tulsúlyát a külföldön továbbra is biztosítani. Olvasóink között is lesznek bizonyára olyanok, kik e tárggyal foglalkozni akarnak, azoknak kívánatra a szerkesztőség (Budapest, VI. Dávid-utca 15.) szívesen megküldi ingyen a pályakérdést és feltételeket egész terjedelmükben.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

PÁLYÁZAT ERDŐÖRI ÁLLOMÁSRA.

Szepesmegye Podolin városánál egy erdőöri állomás betöltendő. A pályázók sajátkezűleg írott, szolgálati, erkölcsi, valamint szakvizsgabizonyítványokkal felszerelt folyamodványaikat alulírotthoz terjesszék be 1899 évi január 31-ig. Megkívánatik a magyar, német és tót nyelv birása.

Javadalmazás: készpénzfizetés 120 frt, természetbeni lakás, egy kat. hold 1205 négyzetöl szántóföld, 5 hl. rozs, 5 hl. árpa, két tehénre nyári legelő, egy tehén téli eltartása, szükséghez képest fa, erdei kihágások után 25 %, tárgyalásoknál a bíróság által megállapított napidij és fuvar.

Az állás 1899 évi április hó 1-én foglalandó el.
Podolin, 1898. évi december hó 13-án.

K ü z d y Á r p á d,
városi erdőgondnok.

Fontos téli idényre!

Téli halina (Filz) csizmák

(saját gyártmány)

erősek, meleget tartók, csinos kiállításban; 4 évig is viselhetők; jóságért és tartósságért kezességet vállalok.

Ára: 4 frt 50 kr.

Megrendelésnél pontos mérték beküldését kérem

LENGYEL ALBERT, erdőőr

Ürmös, u. p. Ágostonfalva, N. Küküllő megye

MEGJELENT
a
BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb a jegyzék.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

Czégünk ujlag megbizatott
a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos úton részletfizetésre megrendelhetők.

POLGÄRI RUHÁK

a legjobb franczia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.
Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállítói.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. minisztérium szállítói.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.